

Mgr. Robert Cholenský, Ph.D.

advokát – mediátor – rozhodce

Kancelář: Bolzanova 461/5, 618 00 Brno, Česká republika – Tel./fax: +420-548538896 – Mobil: +420-608967423

E-mail: robert@cholensky.cz – Internet: www.cholensky.cz – Datová schránka: 764rs4p – Advokát je plátcem DPH

Krajský soud v Českých Budějovicích

Zátkovo náměstí 10/2

370 84 České Budějovice

Sp. zn.: (nepředchází)

Žalobce: **Pavel Matějný**
Na šancích 203
735 61 Chotěbuz

Zastoupen: Mgr. Robertem Cholenským, Ph.D., advokátem
Bolzanova 461/5
618 00 Brno
DS: 764rs4p

Žalovaný: **Magistrát města České Budějovice**
nám. Přemysla Otakara II, č. 1, 2
370 92 České Budějovice

Správní žaloba

proti rozhodnutí Magistrátu města České Budějovice, Správního odboru, ze dne 2. 8. 2013, č. j. SO/11129/2013,

podaná podle ustanovení § 65 *et seq.* soudního řádu správního (dále jen „**SŘS**“) a § 11 odst. 3 zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**ShromZ**“)

Elektronicky

Plná moc

Soudní poplatek: žádost o osvobození v textu žaloby

Přílohy: podle seznamu; dle textu

I.

[1] Rozhodnutím Magistrátu města České Budějovice, Správního odboru, ze dne 2. 8. 2013, č. j. SO/11129/2013 (dále jen **„napadené rozhodnutí“**), bylo podle ustanovení § 10 odst. 1 písm. a), b), c) ShromZ zakázáno shromáždění občanů oznámené žalobcem dne 31. 7. 2013, jež se mělo konat dne 14. 9. 2013 v době od 15.00 hod. do 20.00 hod. v Českých Budějovicích na ul. Milady Horákové, prostranství před kinem CineStar, včetně pouličního pochodu po trase v rozhodnutí popsané.

[2] Protože napadené rozhodnutí je nezákonné, žalobci nyní nezbývá než podat proti němu správní žalobu a navrhnout, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

Důkaz: rozhodnutí Magistrátu města České Budějovice, Správního odboru, ze dne 2. 8. 2013, č. j. SO/11129/2013 – v příloze

II.

[3] Žalobce předesílá, že napadené rozhodnutí uvádí tři různá vymezení důvodů pro zákaz shromáždění, nejprve § 10 odst. 1 písm. a) ShromZ, poté § 10 odst. 1 písm. a), b), c) ShromZ a v závěru odůvodnění § 10 odst. 1 odst. a), b) ShromZ, přičemž odůvodněn je fakticky jen důvod podle písm. a), jemuž se proto žalobce ve své žalobě bude především věnovat.

[4] Žalovaný opřel výrok napadeného rozhodnutí o tři důvody: 1. o osobní charakteristiku svolavatele (žalobce); 2. o osobní charakteristiku pana Jiřího Šlégra, jímž oznámené podobné shromáždění bylo žalovaným rovněž zakázáno a který vystupoval jako žalobcův zmocněnec v řízení před žalovaným; a 3. o tvrzení, že konat oznámené shromáždění by bylo nevhodné, protože na sídlišti Máj, kde se má odehrávat, „*panuje poklidná atmosféra*“, došlo tam ke zvýšení počtu strážníků městské policie, jejichž činnost se zlepšila atp.

[5] Bez bližšího rozboru lze odmítnout důvod *sub 2*, neboť osoba svolavatelova zmocněnce ani svolavatele jiného shromáždění nemůže být v řízení o zákazu shromáždění relevantní, rozhodnutí musí být opřeno o zákonem stanovený důvod, jímž nevhodnost osoby zmocněnce nebo jiného svolavatele není.

[6] Podobně stručně se je možno vypořádat i s důvodem *sub 3*. Žalovaný se tu pouští do polemiky se žalobcem po stránce věcné účelnosti shromáždění, místo aby se omezil na posouzení souladu jeho účelu se zákonem. Tím se jednak usvědčuje z nedostatku nestrannosti, neboť nevystupuje jako neutrální rozhodovatel, nýbrž fakticky jako strana určitého politického sporu, jednak vykračuje nad rámec zákona, neboť ten nezakazuje konat ani shromáždění neúčelná nebo politicky nevhodná: pokud by měla být přípustnost shromáždění občanů posuzována *sub specie* těchto hledisek, znamenalo by to návrat zpět před rok 1989, kdy se směla konat pouze taková veřejná shromáždění, která byla tehdejší státní mocí shledávána vhodnými a – pro onu moc – žádoucími.

III.

[7] Charakteristika osoby svolavatele byla žalovaným získána z řady zdrojů, přičemž výsledek představuje ve své komplexnosti vyčerpávající „kádrový profil“ žalobce, jenž rovněž upomíná na 70. a 80. léta, kdy byly takto komunistickou stranou a její Státní bezpečností traktováni čelní představitelé politického disentu, arci s tím rozdílem, že tehdejší represe se neomezovala na zákaz veřejného působení, ale nesouhlas byl postihován, *inter alia*, prostředky trestního práva (tato poznámka by však neplatila zcela např. u pana Jiřího Šlégra, neboť ten byl v nedávné době trestně stíhán za to, že na veřejném shromáždění protestoval proti rozpuštění *Dělnické strany* tím, že držel prapor této strany, a v jeho případě by tedy nastíněná paralela byla téměř dokonalá).

[8] Aniž by žalobce pokládal za potřebné uvádět na pravou míru všechny dílčí nepřesnosti ohledně toho, jak byl v tomto „kádrovém profilu“ v napadeném rozhodnutí charakterisován, dovoluje si ocitovat klíčovou pasáž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2007, č. j. 8 As 51/2007-67¹:

Moderní demokracie představuje vládu většiny při respektování práv menšin a musí být připravena i ke konfrontaci s menšinovými názory, které jsou jí v daném okamžiku nepohodlné. Jakékoliv omezení politických práv, jako např. práva shromažďovacího, je třeba posuzovat s krajní obezřetností a nesmí vést ve svých důsledcích k postupnému rozdrobení shromažďovacího institutu a vytěsnění většiny nepohodlné menšiny z veřejného diskurzu [v tomto směru srov., z hlediska evropského přístupu radikální, rozhodnutí federálního Odvolacího soudu Spojených států (US Court of Appeal) pro 7. obvod ze dne 22. 5. 1978, Collin v. Smith, 578 F.2d 1197].

[9] S tímto závěrem se žalobce ztotožňuje a dodává, že je povinností státních orgánů České republiky, jak správních úřadů, tak soudů, respektovat ústavní příkaz rovnosti občanů před zákonem a nepřipustit, aby příděl politických práv občanům přiznávaných, včetně práva na svobodné shromažďování a svobodné vyjadřování názoru, závisel na tom, jaké názory občan zastává a jaká politická afiliace jej charakterisuje. Jak známo, svoboda projevu v širším smyslu, pod níž lze podřadit i svobodu shromažďování, se zrcadlí v tom, jaká míra ochrany je přiznávána názorům nepopulárním, nepohodlným a případně i pobuřujícím – názory konformní a konvenční obvykle žádnou zvláštní ochranu nepotřebují.

[10] V Nejvyšším správním soudem odkazovaném rozhodnutí amerického soudu je tato myšlenka vyjádřena pregnantní formulací, kterou si žalobce rovněž dovolí ocitovat²:

No authorities need be cited to establish the proposition, which the Village does not dispute, that First Amendment rights are truly precious and fundamental to our national life. Nor is this truth without relevance to the saddening historical images this case inevitably arouses. It is, after all, in part the fact that our constitutional system protects minorities unpopular at a particular time or place from governmental harassment and intimidation, that distinguishes life in this country from life under the Third Reich.

1 na adrese http://www.nssoud.cz/files/SOUDNI_VYKON/2007/0051_8As_0700067A_prevedeno.pdf

2 např. na adrese <http://law2.umkc.edu/faculty/projects/ftrials/conlaw/collinvsmit.htm>

IV.

[11] Bez relevance nejsou arci ani určité obecnější úvahy, jež by žalobce na tomto místě chtěl stručně nastínit.

[12] V této zemi existuje objektivně dané, dlouhodobé ethnické napětí mezi většinovou a romskou populací, jež postupně narůstá a jež se státním orgánům doposud nepodařilo dostat pod kontrolu. Projevem tohoto napětí jsou i veřejná shromáždění, na kterých účastníci – a dnes už jen multikulturalističtí fundamentalisté by si dovolili nazvat všechny tyto osoby pravicovými extremisty nebo neonacisty – projevují svůj nesouhlas s konkrétními negativními jevy, které se jich dotýkají a které vnímají úkorně, příkladmo s vysokou mírou kriminality romské populace a s nedostatečnou úspěšností policie při jejím objasňování a při zajištění bezpečnosti v oblastech s vysokou hustotou romského obyvatelstva, nebo s praxí, kdy jsou Romové hromadně stěhováni do různých ubytoven, provozovateli vesměs velmi levně získaných a nedostatečně udržovaných, a na náklady bydlení v těchto místech, nezřídka i několika násobně nadsazené, jim poté stát vyplácí dávky na bydlení, jež se efektivně stávají „prémii“ uvedených podnikatelů, k újmě státního rozpočtu a daňových poplatníků.

[13] Řešení této situace, které proponuje napadené rozhodnutí, cestou zákazu všech shromáždění, u nichž lze dovodit, bez ohledu na oznámený účel, že budou tyto problémy tematizovat, znamená nejen drastické omezení občanských práv jejich svolavatelů i potenciálních účastníků, ale i riziko, že tyto osoby dospějí k názoru, že upřel-li jim stát možnost projevit svůj – případně i nekonformní – názor demokratickými prostředky na veřejném shromáždění, nezbyvá jim než se uchýlit k jiným, nedemokratickým a možná i radikálním, metodám vyjádření nesouhlasu se státní politikou. Výsledkem bude stav, kdy ve veřejném prostoru sice budou znít pouze souhlasné a vůči vládě pochvalné názory, ale v realitě dojde k radikalizaci stále většího počtu občanů a k vyhrocení konfliktu mezi většinovou a romskou populací do té politováníhodné podoby, již jsme byli v posledních letech svědky v některých jiných zemích střeoevropského a východoevropského regionu, notabilně na Slovensku, v Maďarsku nebo v Rumunsku.

[14] Je na soudu, aby zvážil, zda je toto sociální riziko zákazů „extremistických“ shromáždění únosné, nehledě na to, že takto odstartovaná erose občanských práv, manifestovaná zákazy shromáždění zaměřených na thematisaci problémů soužití mezi většinou a Romy, může zakrátko postihnout i další segmenty veřejného diskursu, a tak jako začínají dnes být zakazována shromáždění týkající se romské problematiky, budou zanedlouho, a s identickou nebo obdobnou argumentací, zakázány demonstrace proti vládní politice v jiných citlivých oblastech, takže výsledkem bude stav, kdy dovoleno demonstrovat bude pouze k tematům, která nejsou pro občany této země aktuální.

V.

[15] Namítá-li napadené rozhodnutí, že navrhované místo shromáždění a trasa pochodu jsou v nesouladu s jeho účelem, neboť – příkladmo – „*protestovat vůči kriminalitě, vůči činnosti Policie ČR a postavit se za práva všech slušných občanů země lze přece i kdekoli jinde*“, pak nezbyvá než podotknout, že skutečně neexistuje žádný objektivní důvod, proč by se oznámené shromáždění nemohlo konat jinde, např. v Kropáčově Vrutici, v Pasekách nad

Jizerou nebo v Mníšku pod Brdy, anebo zcela mimo osídlené lokality, např. v bývalém vojenském prostoru Ralsko. Protože však zákon mezi důvody zákazu shromáždění neuvádí možnost konat je na místě, jež se správnímu úřadu jeví příhodnějším, dává tak svolavateli – z pohledu žalovaného jistě bezmála anarchickou – svobodu volby, nelze takové argumentaci přisvědčit: shromáždění se má konat v Českých Budějovicích na sídlišti Máj právě proto, že je tam jako potřebné pocituje jeho svolavatel, tzn. žalobce.

VI.

[16] Napadené rozhodnutí bylo vystaveno na úřední desce žalovaného dne 2. 8. 2013, tato žaloba je proto podávána v zákonné lhůtě 15 dnů ve smyslu ustanovení § 11 odst. 3 ShromZ a k jejímu projednání je příslušný s ohledem na sídlo žalovaného Krajský soud v Českých Budějovicích.

VII.

[17] Pro účely stanovení nákladů řízení žalobce dokládá osvědčení svého právního zástupce o registraci plátce daně z přidané hodnoty (DPH).

Důkaz: osvědčení o registraci plátce DPH ze dne 15. 3. 2010 – v příloze

VIII.

[18] Ze všech shora uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby soud po projednání jeho žaloby vydal tento:

rozsudek:

- 1. Rozhodnutí Magistrátu města České Budějovice, Správního odboru, ze dne 2. 8. 2013, č. j. SO/11129/2013, se zrušuje.**
- 2. Žalovaný je povinen uhradit žalobci náklady řízení, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho právního zástupce.**

IX.

[19] Vzhledem k tomu, že žalobce nedisponuje dostatečnými prostředky, aby zaplatil soudní poplatek, a se svým majetkem není oprávněn z důvodu probíhajícího insolvenčního řízení nakládat, žalobce současně žádá soud v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 SŘS o přiznání plného osvobození od soudních poplatků.

Důkaz: potvrzení o osobních, majetkových a výtěžkových poměrech žalobce – v příloze

V Brně dne 10. srpna 2013

Pavel Matějtný

Seznam příloh:

1. plná moc
2. rozhodnutí Magistrátu města České Budějovice, Správního odboru, ze dne 2. 8. 2013, č. j. SO/11129/2013
3. osvědčení o registraci plátce DPH ze dne 15. 3. 2010
4. potvrzení o osobních, majetkových a výtěžkových poměrech žalobce